

LLUITA

INTERNACIONALISTA

UCRAÏNA

ATURAR L'AGRESSIÓ RUSSA

NI PUTIN NI OTAN

8^M JORNADA DE LA DONA TREBALLADORA

nº 178 - març 2022 - donatiu 2 euros

Editorial	pàg 3	Sindical:	pàg 8-11
Pàgines centrals:	pàg 12-13	Vaga de Cádiz des de dins. Resposta insuficient a Reforma Laboral "estafa"	
8M: Jornada de lluita de la dona treballadora		Pensions: 12F. Seguim als carrers	pàg 10
Política:	pàg 4-5	Medi ambient: COP26: fracàs anunciat	pàg 14-15
Eleccions Castilla y León i crisi PP		Immigració:	pàg 17
Cimera a Madrid: OTAN, NO! Bases FORA!		Regularització, ARA!	
Repressió:	pàg 6-7	Internacional:	pàg 18-24
6 de Zaragoza, antifeixistes de Pego, Diputades inhabilitades, "Tombem les lleis repressives"		Ucraïna, República Dominicana, Portugal, Nicaragua	

LA NOSTRA CRÍTICA RECOMANA...

El buen patrón,

del director **Fernando León de Aranoa**.

Som admiradors dels personatges que recrea l'actor Javier Bardem. En aquesta pel·lícula, des del primer segon del metratge, ens fa creure que l'empresari Julio Blanco existeix i té una retirada a la seva cara.

Dit això, recomanem veure El buen patrón per aquest grandíssim detall, i per alguns més.

Valorem que una obra és rodona quan compleix allò que promet, ja sigui una novel·la o una pel·lícula. I aquesta ho és: explica la vida d'un empresari sense escrúpols que fabrica balances industrials, les seves relacions amb els treballadors i amb la seva dona, els seus objectius i les seves ambicions. Aquesta radiografia social i personal ens té entretinguts durant dues hores que llisquen gratament. Per si no ho havíem dit: és una comèdia!

Evidentment tota història necessita d'un conflicte, i aquí el director decideix plantejar-ne uns quants: a Julio Blanco se li van obrint focs just la setmana que la comissió que valora un premi ha de visitar la seva fàbrica; les seves solucions per a apagar cada foc aniran fent el retrat de la seva visió de la feina i de les relacions de poder. El to irònic de la proposta us farà somriure sovint, i riure fort en algun moment, però per sota de la burla i el sarcasme no us escapareu de rebre alguna bufetada amarga: patireu la violència de les bones intencions empresarials.

En resum, en aquest film tot funciona, el ritme, els diàlegs... tot està equilibrat al servei de l'empresari Julio Blanco. Perdó, tornem al principi: volem dir que l'actor Javier Bardem ens ven una història de dues hores i nosaltres, entre la fascinació i el fàstic, li comprem.

E sclata la crisi al PP

La pugna pel control del partit venia de Lluny. Però han estat els resultats de Castilla y León els que l'han accelerada. L'avançament de la convocatòria d'eleccions era una maniobra del PP Mañueco-Casado per engolir a Ciudadanos. Però, mentre el PP perd vots, és Vox qui s'empassa la major part del pastís.

Lluny de la pretesa majoria absoluta, el PP ara ha de decidir entre formar govern amb Vox o retornar a unes noves eleccions. La decisió té una projecció inqüestionable de cara a les generals. Ayuso vol l'acord amb Vox mentre que Casado, atrapat, demana un impossible govern en minoria i no vol hipotecar-se amb Vox.

Ayuso reclama el Congrés del PP madrileny, un aparell des del qual pugnar per la direcció del partit. Casado respon filtrant pagaments de comissions al germà d'Ayuso en plena pandèmia. La guerra entre els dos bàndols es fa irrespirable. L'acord entre Feijó i Ayuso fa que tots els barons girin l'esquena a Casado. Es convoca Congrés estatal pel 2 i 3 d'abril. A les enquestes, Vox ja atrapa el PP.

El PSOE guanya temps i se situa de nou com a primer partit en els sondejos. Però només és un miratge que no amaga els desastres electorals. A Castilla y León la pèrdua de vots del PSOE és forta i, més encara, el de Podem-IU. Sánchez renuncia a un avançament electoral, no sigui que li passi com a Mañueco-Casado. **El retrocés del PSOE i d'IU-Podem és el resultat del rebuig i desencís que provoquen les promeses incomplertes i la política continuista en matèria econòmica, en el manteniment de la repressió a Catalunya, Cádiz... Que la gent treballadora els deixi de votar és inevitable. El desastre és que només aparegui com a alternativa l'extrema dreta de Vox. La urgència de construir una alternativa a l'esquerra del Govern és del tot inajornable.**

O rganitzem la solidaritat internacional. Per la derrota de la invasió russa a Ucraïna.

La invasió russa d'Ucraïna avança però la resistència és superior a l'esperada. Si Putin, amb l'enorme supremacia militar, acaba conquerint Ucraïna, serà amb una massacre. El temps juga a

favor de la resistència ucraïnesa si les veus dels pobles contra l'agressió debiliten l'ofensiva russa. Per això, Putin reprimeix les expressions del poble rus contra la invasió. Estem al costat de la resistència del poble ucraïnès, per la derrota de l'agressió russa, encara que no compartim la política del Govern de Zelenski. No seran ni la UE ni l'OTAN, una màquina d'opressió dels pobles, qui salvin Ucraïna.

La solidaritat que neix de la majoria de l'esquerra política i sindical està paralitzada, com ho va estar a Síria. Contra Iraq, l'imperi que atacava era el nord-americà. Llavors quedava en segon pla que la dictadura de Saddam Husein havia matat a 5.000 kurds/es amb gas al 88 o provocat 15.000 morts a la repressió de l'aixecament de Basora del 99. Tots vam posicionar-nos en contra la invasió de l'Iraq.

Però si l'imperi que ataca o reprimeix és el rus (Bielorússia, Kazakhstan, Síria o ara Ucraïna), aquesta esquerra li atorga impunitat. És la suposada lògica de blocs: l'imperialista comandat per EE.UU.-OTAN i un suposat antiimperialista –encara que també capitalista– per Xina i Rússia. Sempre que un poble es revolta contra un govern de la zona d'influència del primer bloc, des d'aquesta esquerra es legitima la revolta popular. Però si l'aixecament del poble es dona en contra d'un govern en l'àrea d'influència del segon bloc, la mateixa esquerra sempre hi veurà la mà d'EE.UU. i l'OTAN i justificarà la repressió. L'únic país on tropes d'EE.UU. i russes han estat en combat ha estat Síria. Rússia defensava Al Assad contra el seu poble i EE.UU. el Govern titella d'ocupació d'Iraq. Molts insults entre EE.UU. i Rússia, però amb una coordinació permanent per evitar cap xoc directe.

Putin qüestiona Lenin per reconèixer Ucraïna i el dret d'autodeterminació, tot rehabilitant Stalin pel seu centralisme, en el camí d'una Rússia imperial. **Rebutgem, des del marxisme i el leninisme, la política de blocs. Entenem el món dividit en classes socials i pobles oprimits pels imperialismes. La mobilització internacional és la nostra millor arma per denunciar l'agressió i organitzar el suport a la resistència. Derrotem l'agressió russa contra Ucraïna. Ni Putin ni OTAN.**

2/03/2022

LI

Eleccions Castilla y León

Càstig al govern PSOE-IU/Podemos i crisi en canal del PP

Vot de càstig al Govern PSOE-Podemos/IU. El bloc de l'esquerra al Govern que obtenia un total de 580.000 vots al 2019, en aquestes en recull 423.594, és a dir, en perden 156.685, un 27% dels vots. Una part d'aquests vots, sens dubte, van a engrandir l'abstenció, que ha augmentat en més de 100.000 persones, amb un repunt de 2'3 punts.

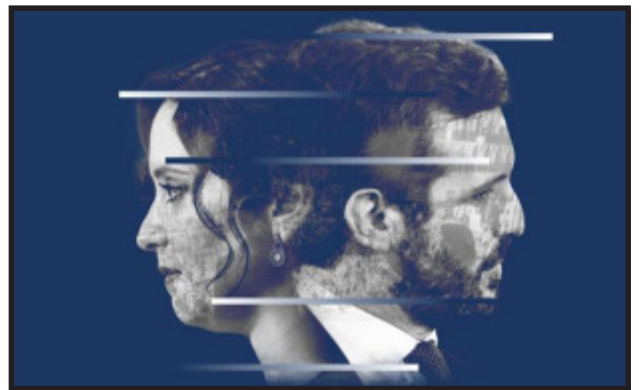
El PSOE perd 117.613 vots, és a dir, el 24,5% dels que havia obtingut en les anteriors eleccions. Però el càstig, una vegada més, s'acarnissa amb l'ala esquerra del Govern PSOE-Podemos/IU. Al 2019 Podemos i IU-Anticapitalistas van anar separats. Van obtenir poc més de 100.000 vots, amb dos escons per a Podemos. Aquest cop junts han obtingut 61.290 vots i un sol escó. Perden més de 38.000 vots, quasi el 39% dels que havien tret. Un desastre més per a IU/Podemos.

Reestructuració del vot a la dreta. La dreta en bloc (PP, VOX, Ciudadans) no ha augmentat de vots. Al 2019 van rebre 715.375 vots mentre que ara n'han obtingut 645.687: han perdut gairebé 70.000 vots, que probablement han anat a partits locals. Però s'han aprofitat del fet que el bloc de l'esquerra (PSOE-Podemos/IU) s'ha enfonsat encara més i de la gran dispersió del vot per pujar 3 diputats. Però el que és categòric és la redistribució de vot dins del bloc: Vox és el gran valor en alça (passant d'1 escó amb 75.713 vots a 13 amb 212.605), arrabassant-li gairebé tots els vots a Ciudadans, que segueix en procés de liquidació amb 1 sol diputat. Pel que fa al PP, perd gairebé 55.000 vots, un 16'6% dels que tenia. Malgrat això guanya 2 escons, cosa que maquilla el fracàs de l'operació d'avançar les eleccions.

Enfortiment de les candidatures locals. D'una banda, es consolida UPL (*Unión del Pueblo Leonés*), que passa d'1 a 3 escons i gairebé doble el nombre de vots (de 28.057 a 51.878), i irrumpeix *SoriaYa* amb 18.390 vots i 3 escons. *PorÁvila* aconseguix també 1 escó. En total, les candidatures locals de l'*España Vacuada* aconseguixen 7 escons. Són el reflex de la desconfiança cada vegada més gran en els grans partits, que ja es va reflectir a les eleccions generals, juntament amb la falta d'alternativa que ni el PP ni el PSOE donen al buidament. Aquestes candidatures treuen profit en la distribució d'escons que beneficiava territoris amb poca població, ja que amb poc més de 84.000 vots treuen 7 diputats, que contrasta amb el diputat de Podemos/IU, que necessita 61.000 vots.

Formació de govern a Castilla y León. Aquestes eleccions les va convocar Alfonso Fernández Mañueco amb el suport de Casado per capitalitzar, com va fer Ayuso a Madrid, l'enfonsament de Ciudadans a favor seu. Però el tret li ha sortit per la culata ja que qui ha engolit Ciudadans ha estat Vox, que ara exigeix el mateix tracte que el partit taronja amb una vicepresidència, diverses conselleries i la presidència del parlament regional. Ni Casado ni el mateix Aznar volen l'acord amb Vox al govern, mentre Ayuso empeny perquè es doni. El PSOE li dóna l'abstenció perquè governi en solitari a canvi que trenqui els acords amb Vox a tot l'Estat, cosa que obriria la possibilitat a l'horitzó de la gran coalició PSOE-PP.

Es reobre la lluita al PP. El cop a Casado, a qui es fa responsable de l'avançament electoral, torna a disparar la lluita per la direcció del PP. Ayuso, més propensa a l'acord amb Vox, exigeix el congrés del PP de Madrid per poder arribar a controlar l'aparell. La resposta de l'aparell de Casado és que no hi ha congrés i contraataca amb l'acusació de corrupció contra Ayuso. A més, l'alcalde de Madrid, José Luis Martínez-Almeida, que controla el PP a Madrid, apareix involucrat en la lluita contra Ayuso.

Una nova derrota del Govern progressista. Amb el soroll al PP i les dificultats per a la formació de Govern a Castilla y León, la derrota del govern PSOE-Podemos/IU ha passat a segon pla, però no per això perd transcendència. La política del govern PSOE-Podemos/IU alimenta l'abstenció de qui se sent defraudat i deixa un espai enorme a l'oposició de l'extrema dreta. Pablo Iglesias comentava que a Podemos/IU no els passaria el que els havia passat als seus homòlegs portuguesos derrotats a les recents eleccions, perquè Podemos/IU havien sabut

(segueix a pàg. 16)

Davant la reunió de l'OTAN a Madrid

NO a l'OTAN! Bases fora!

Al mes de juny hi ha a Madrid una reunió de l'OTAN. A més, l'Estat espanyol vol celebrar els 40 anys de pertinença a l'aliança militar imperialista. Una àmplia plataforma s'està constituint per rebutjar aquesta reunió sota el crit: «OTAN no, bases fora!». Lluita Internacionalista en forma part.

L'OTAN és l'instrument, controlat per l'imperialisme nord-americà, per actuar com a gendarme mundial i imposar les seves condicions arreu del món. Nombroses han estat les intervencions de l'OTAN contra els pobles en aquests 40 anys: Iraq (1991), Balcans (1992), Kosovo (1999), Afganistan (2003), Iraq (2003), Sudan-Darfur (2007) i Líbia (2011). Una a una, les hem rebutjat. A més, no són les úniques intervencions de l'imperialisme nord-americà, ja que n'hi ha d'altres que es fan sota el paraigües de l'ONU.

L'Estat espanyol va entrar al desembre de 1981 sota el Govern de Leopoldo Calvo-Sotelo de l'UCD, enmig un rebuig majoritari. L'UCD s'enfonsava dramàticament, mentre l'arribada del PSOE amb les eleccions de l'octubre del 82, ja venia marcada per l'auto cop monàrquic de Tejero-Armada del 23 de febrer del 81. Una de les exigències del militars encapçalats pel Monarca era l'entrada a l'OTAN: així es va accelerar l'entrada amb l'UCD i es va forçar el compromís del PSOE de no tocar-la. Com la resta del paquet d'exigències d'aquella nit, el Govern de Felipe González acataria.

Felipe González precisava temps per fer el canvi. El referèndum promès -i el darrer que s'ha fet- no arribaria fins al març del 86, en el tram final del mandat. Felipe González va necessitar de mentides: si ell mateix deia el 1981 que «l'OTAN legitimava les dictadures portuguesa, grega i turca», al 1984 el seu discurs ja era que «l'OTAN reunia els països democràtics». Li va caldre confusió, amb el fals lema «OTAN d'entrada, no» que preparava la transició cap el sí. També van ser necessaris xantatges a la desesperada com el d'abandonar el Govern si sortia el no: «qui vulgui votar no, que pensi abans quina força política gestionarà aquest vot». Finalment es va plantejar una preguntat trampa al referèndum i es va acompanyar l'entrada a l'OTAN de tres condicions que González sabia que s'incomplirien el primer dia. Aquestes condicions eren: 1) «no entrar a l'estructura militar integrada», la qual cosa es va fer al 1997 amb José María Aznar, sense sortir-ne en els governs PSOE posteriors, ni amb l'actual; 2) «prohibició d'instal·lació, emmagatzematge o introducció

d'armes nuclears en territori espanyol», i el mateix govern PSOE signava amb el Regne Unit la no inspecció de cap vaixell de guerra dels que anava a Gibraltar mentre que se sabia que portava armament nuclear; 3) «la reducció progressiva de la presència militar dels Estats Units a Espanya»... i ha augmentat.

Malgrat tot, només el 56'85% de vot va ser a favor de l'entrada a l'OTAN enfront un 43'15% en contra, amb Esukal Herria, bona part de Canàries i Catalunya en el no. Els governs successius van treure bona nota del cost polític del referèndum i no es va fer cap altre referèndum, ni per la constitució europea, ni per la modificació de l'article 135 de la constitució, ni cap altre.

Els compromisos en matèria d'estratègia militar es van renovant amb l'Estratègia de Seguretat Nacional. La darrera és de Rajoy de 2017. I un any abans que toqués renovar-la, al 28 de desembre de 2021, sense fer soroll i emmascarat entre els efectes de la pandèmia, el «Govern més progressista de la història», amb el PSOE, Podemos i ministres del PCE aprovaven que: «Espanya, membre de la UE i de l'OTAN, donarà suport a la cooperació entre les dues organitzacions com a eix central de la seguretat col·lectiva davant dels grans desafiaments globals.» «[...] la UE ha d'efectuar accions conjuntes militars que contribueixin a reforçar el vincle transatlàntic», entre altres perles. O sigui, més OTAN, més «vincle» amb Estat Units. Al mateix 28 de desembre, el Congrés aprovava els Pressupostos Generals de l'Estat amb un increment rècord en la despesa militar. El Centre Delàs d'Estudis per la Pau denunciava que el «govern progressista» PSOE-IU/Podemos havia batut un rècord històric arribant a 22.796 milions d'euros: 1 de cada 5 euros dels que gasta l'administració central. Espectacular l'augment del 16'2% en inversions d'armament.

(va a pàg. 16)

Amb els "6 de Zaragoza" !

El 17 de gener de 2019 es va organitzar una resposta antifeixista a la presència de VOX a Zaragoza. Com en totes les expressions populars de ràbia es va veure clar com la policia reprimia la manifestació, protegint a la ultradreta. La repressió va començar actuar amb les porres i va continuar amb detencions i la posada en marxa de tot l'engranatge judicial.

La detenció, com la majoria, va ser barroera i pràcticament il·legal. No es va permetre la comunicació a alguns dels acusats, se'ls va intimidar a les dependències policials, se'ls va acusar sense proves i l'atestat policial el van desenvolupar hores després de les detencions i dels propis fets.

En paraules d'un dels acusats: *¿Has hecho algo de lo que te acusan?* «No, sólo fui a la manifestación. La policía se volvió como loca y empezó a

gritarnos que nos fuéramos de allí... y nos íbamos de allí. Si éramos cuatro gatos... pero entonces empezaron a pegar... pegaban muy fuerte a todo el mundo y nadie estaba haciendo nada malo...»

7 anys de presó per estar presents en una manifestació, sense que hi hagi proves concloents dels actes dels quals

se'ls acusa. El sistema judicial burges no necessita cap prova de disturbis, de resistència a l'autoritat o qualsevol altre motiu. Tan sols anar en contra el dret a manifestació és suficient per enviar-los a la presó.

Durant el judici la única prova aportada va ser la gravació dels serveis de seguretat del campus universitari, en la qual no s'hi podia identificar a cap dels participants. «...la identificación de la identidad de las siluetas que aparecen en la mentada grabación resultó imposible para la Sala debido a su deficiente calidad y a la falta de luz dada la hora de los hechos...»

També es van demostrar les contradiccions dels agents de policia a l'hora d'identificar als acusats. La resposta del jutge sobre les contradiccions en les declaracions de la policia: «En cuanto a las supuestas contradicciones detectadas entre lo manifestado por algunos de los agentes en las comparencias practicadas en la instrucción con lo declarado en sede plenaria no cuestionan su veracidad.»

Però tot i així la sentència va ser brutal. Recollia penes màximes de tres anys, donant tota la validesa als atestats policials i la veracitat que se li pressuposa per llei a la policia. El jutge de l'audiència provincial de Zaragoza, Carlos Lasaja, prové d'una tradició familiar de jutges. El seu pare, jutge durant el franquisme, va transitar del Tribunal d'Ordre Públic a l'Audiència Provincial amb total impunitat. El seu germà també és jutge.

Els encausats i les famílies comencen una campanya pel recurs, treballant amb la Coordinadora Antifeixista de Zaragoza i amb el suport i mostres de solidaritat d'altres organitzacions d'arreu de l'estat. Lluny de que aquesta protesta modifiqui les previsions judicials, en la revisió pel recurs al Tribunal Superior de Justícia d'Aragó, afegeixen un any més de condemna a un dels acusats.

Els ho tenen clar, anaven contra els sis de Zaragoza perquè és van manifestar contra l'odi de la ultradreta. Construir la solidaritat, que ja ha aconseguit que aquest cas no quedi en l'oblit, serà la única manera d'evitar que casos com aquest es tornin a repetir. La única resposta és col·lectiva! Avancem amb la coordinació del moviment antirepressiu!

Tot el suport i la solidaritat des de Lluita Internacionalista

Isarn Pardes

Tombem les lleis repressives

Eulàlia, Pau, Al absolutió i dev

En un intent de coordinació antirepressiva, el 19F es van convocar manifestacions a Madrid i a les quatre capitals catalanes sota el lema «*Tombem les lleis repressives*». En les reunions de preparació, convocades pels grups de solidaritat de Pablo Hasél, els anarquistes del 27F i *Amnistia total*, ens hem reunit molts grups de solidaritat amb encausats (el de 21 raons, el de Brian,...), *Meridiana resisteix*, *Plataforma 30*, CDRs de Ponent o Girona,... *Lluita Internacionalista* vam assistir des del principi i vam participar de les manifestacions de Lleida, Girona i Barcelona.

Però no estem tots. Paral·lelament, a partir de la Conferència antirepressiva impulsada per l'*Assemblea Nacional Catalana*, es va realitzar una altra convocatòria de Front unitari, on repetim algunes entitats. Les dues es plantejen com «unitàries» excloents una amb l'altra pel tema nacional. **Fins que no unim la resposta a la repressió de l'Estat, no aconseguirem frenar-la i és imperiós fer-ho.**

berto, olució dels escons!

L'1 de març, Eulàlia Reguant -diputada de la CUP-G al Parlament de Catalunya- ha hagut de presentar-se al Suprem, a Madrid, per haver-se negat a respondre Vox -autoritzat per Marchena com a acusació particular- durant el judici del Procés. Demanen 6 mesos de presó i inhabilitació: el judici s'ha suspès. Fa poc, el Superior de Catalunya condemnava un altre diputat de la CUP-G, Pau Juvillà, altres mesos d'inhabilitació per haver penjat llaços grocs al seu despatx de la Paeria de Lleida. I una mica més enrere, Alberto Rodríguez, era inhabilitat com a diputat canari al Congreso per Podemos, per manifestar-se i ser acusat de «*atemptat contra l'autoritat*»

Estem amb tots ells davant la repressió!

A més, els seus escons són fruit de la decisió de milers de votants:

Absolució i reincorporació als parlaments corresponents!

Pego (País Valencià)

Antifeixistes condemnats a més de vuit anys

El desembarcament a la localitat de Pego, a la comarca de la Marina Alta (Alacant), d'una trentena d'altres vinculats al CF Gandia durant un partit de futbol a l'estadi municipal, que van desfilat per la població entonant càntics nazis i proferint amenaces, va propiciar que centenars de joves antifeixistes acudissin a repel·lir-los en una concentració espontània.

La Fiscalia sol·licita vuit anys i onze mesos de presó per a 12 dels 14 joves antifeixistes pels presumptes delictes de desordres públics, atemptat i lesions. Per als altres dos joves acusats, el Ministeri Públic demana quatre anys i nou mesos de presó pels presumptes delictes de desordres i amenaces.

Un miler de persones va protestar a Pego el 18 de febrer contra la decisió de la Fiscalia de demanar penes de presó per als 14 joves detinguts el 18 d'octubre del 2020 pels altercats que van tenir lloc aquella nit als carrers de la localitat.

Alerta Solidària, l'entitat convocant de la concentració, ha denunciat la «*desproporció de les peticions de pena sol·licitades pel Ministeri Públic. «No hi ha en els fets cap raó que justifiqui una petició fiscal tan desproporcionada, més enllà de la mera intenció d'imposar un càstig exemplificador que pretén atemorir i desmobilitzar a totes aquelles que rebutgen el feixisme»*, assenyala Alerta Solidària en un comunicat.

Cal celebrar que, enfront dels qui intenten blanquejar als grups d'extrema dreta o proposen cordons sanitaris, un grup d'antifeixistes els fes front i no podem oblidar els fets ocorreguts el 9 d'octubre de 2017 a la ciutat de València quan un grup d'extrema dreta va rebentar la manifestació amb la passivitat de la Policia Nacional.

És molt greu que mentre el grup feixista es va passejar amb impunitat per la població, els joves antifeixistes que van sortir a fer-los front han estat encausats, això és una demostració de la necessitat de la derogació de la llei mordassa que té encausats a prop de quatre mil persones arreu de l'Estat Espanyol.

Carlos Rodríguez (País Valencià)

Vaga del metall de Cádiz. Des del CTM sobre "violència" i repressió

"Tirachinas", Caragols, Rosques i Altres Armes de Destrucció Massives

... Quan el tinent Fernández rebia la informació del seu cap POSICIONAT al terrat de la Femca, li van començar a tremolar les cames:

- «Corb a cap de companyia: confirmada les nostres principals sospites, l'home de mitjana alçada, complexió atlètica, calb i d'uns 70 anys, és el perillós activista Vicente.»

- «Oh Déu meu!» Va exclamar el tinent Fernández que, per uns moments, va recordar al coronel Sam Trauman: «no volen acceptar el fet que s'estan enfrontant a un home que és excepcional en les lluites de guerrilles. És expert en armes de foc, amb el ganivet, amb les seves pròpies mans. No temo per *Rambo, temo per la vida de tots els seus homes».

La brutal pallissa que va assestar el company Vicente a 4 dels seus millors homes, li va servir al tinent d'aprenentatge. Lògic que en la detenció de 5 manifestants a la Barriada del Rio de San Pedro, els sorprengué amb fortes mesures policials; 6 furgons!. Una simple citació judicial, hauria estat un error per a individus tan perillosos, més encara, podent haver-hi persones, introduïdes en la vaga del metall, que no pertanyen al territori i que formen part de grups organitzats (Pedro Fernández, delegat del govern central a Andalusia).

THE END

El valent policia (ja ens hauria agradat veure'l en un altre poble i en una altra època), porra en mà amagada a l'esquena, ulls d'odi que s'acarnissa amb el nostre company, sabia quan es va ficar a antidisturbis, com ho saben tots, que el 99% de la seva vida laboral l'anava a dedicar a apallissar al seu poble. El seu poble que és qui li paga i del qual probablement no sabrà res. No sabrà que darrere de cada bidó d'escombraries cremat, hi ha moltes històries que ens conten la vida de moltes companyes que sofreixen la violència de la patronal cada dia, la violència que no es du als tribunals perquè la policia no deté als seus amos.

Els jutges cecs, que veuen el món a l'inrevés que la resta del poble i que jutgen als agredits en comptes dels agressors, són culpables d'haver convertit la justícia en un ridícul teatre. No sé què fa més vergonya que 4 oncles com 4 trinquets, denunciïn per lesions a un jubilat de 70 anys o que un jutge accepti la denúncia. Ni saben ni els importa que seguir els camins de l'oficialitat i de la legalitat, ens ha portat al poble a la precarietat. La policia ens apallissa perquè sortim al carrer a demanar el que

ens correspon per Llei i la Llei, ens condemna, per demanar el que ens correspon i ella no és capaç de donar-nos.

A Cádiz, les treballadores sortim al carrer **EN DEFENSA PRÒPIA** per a denunciar que les Lleis s'incompleixen. No necessitem ni vídeos ni detectius ni drons per a demostrar-ho, els torns de les factories o les dades que disposa el Ministeri de Treball, deixen clar que la Badia, està plena de pirates que ens roben de les nòmines els nostres diners i els nostres drets mentre la Justícia mira cap a un altre costat i el Govern no els envia la policia perquè els detinguin.

El govern incendiari que envia tanquetes a una barriada obrera a reprimir a un poble pacífic, és culpable de cada pedra que es tira i cada cristall que es trenca per no haver actuat quan es calciguen els drets de les treballadores i, també ho és, d'omissió de socors d'un poble que fa anys que demanant justícia a crits. El preu de 100 fanals no donaria ni per a pagar un cap de setmana dels quals gaudia Bárcenas o Rato als Alps Suïssos, ni per als implants de donya Leticia. El preu de 100 fanals no val la vida o la qualitat de vida de tan sols un dels meus companys que han hagut de fer les maletes o veuen com en les factories de Cadis fan el seu tercer grau carcerari invertit, on només van a casa per a dormir. Ens desarmen, ens emmordassen i després, ens envien als seus gossos de presa perquè ens apallissin. La nostra resposta no és violència obrera, és defensa pròpia i orgull de Classe.

Cantava Carlos Cano: «no sé per què et lamentes en comptes d'ensenyar les dents i perquè dius la meva terra a això que no defenses. Si en comptes de ser ocellets anessin tigres de bengala, a veure qui seria el *guapito de ficar-nos en una gàbia...»

(segueix a pàg. 16)

La vaga del metall des de dintre

El dia 15 de gener una companya i un company de Lluita Internacionalista acudim a la convocatòria de manifestació promoguda per la Confluència Sindical de la Badia de Cadis (CTM SAT SO USTEVA) i CGT, amb el lema **Contra la Repressió. El poble respon**. La resposta va ser important, tant dels treballadors i treballadores de Cadis com d'aquelles persones i organitzacions de la resta de l'estat espanyol que vam acudir a aquesta crida necessària després de la forta repressió amb què el govern de coalició castigava a les companyes i companys del Metall durant els dies 22 al 24 de novembre, les jornades àlgides de la vaga indefinida. Es va finalitzar la jornada amb una trobada en un menjador Social de Cadis on de forma lúdica vam poder intercanviar experiències sobre les darreres jornades que s'havien donat a la Badia de Cadis.

Així mateix, des del 21 al 23 de gener, *Lluita Internacionalista* vam complir el compromís d'organitzar la vinguda de dos companys per explicar directament el conflicte i la vaga que els va tocar de viure. D'aquesta manera, vam poder compartir a Catalunya unes jornades de debat i participació amb dos companys de CTM. Els companys van estar a Salt (Girona) en un acte -convocat per la COS i diverses organitzacions, inclosa LI- que a més va servir per recolzar els companys de la neteja de la població que havien portat una llarga lluita pel seu conveni. Així mateix, es realitza un acte a la població de Vilafranca del Penedès (Barcelona) ambdós actes van comptar amb una importància presència de públic que va mostrar el seu suport i solidaritat als companys.

El dissabte 22 es va fer a Cotxeres de Sants (Barcelona) l'acte central convocat per la majoria de sindicats alternatius (IAC, COBAS, COS, SO), CUP i Lluita Internacionalista que va omplir la sala dactes. En ella els companys van denunciar la forta repressió que es va donar davant dels piquets de

treballadors i treballadores a les jornades de la vaga indefinida i van denunciar també la utilització excessiva de la força que es va donar a la Barriada Obrera de Río San Pedro.

També van explicar totes les situacions que viuen a les drassanes, amb la proliferació de multitud d'empreses auxiliars que fan difícil la lluita dels treballadors per unes condicions dignes, la precarietat de les seves condicions de treball, la manca de seguretat als llocs de treball a moltes drassanes que han provocat més d'un accident greu amb mort de treballadors. A més, es van lamentar que molts companys es vegin obligats a treballar fora de Cadis per les condicions de precarietat que es donen a les drassanes i en alguns dels casos per l'existència de llistes negres on i consten aquells companys que durant anys s'han significat en la lluita sindical. També van denunciar que malgrat l'existència d'empreses principals com ara Navantia o Airbus de titularitat estatal, se segueix sense respectar les condicions dignes de treball. Alhora van reclamar la reindustrialització de la Badia, la subrogació de les plantilles auxiliars a Navantia i Airbus, llocs de treball estables, càrregues de treball dignes. **Ens van fer participants de la vaga del metall de Cádiz des de dins.**

Des de Lluita Internacionalista continuem atents a la situació dels treballadors i treballadores de la Badia de Cadis i estarem atents a situació judicial dels companys detinguts amb posterioritat a la vaga indefinida del mes de novembre i estem expectants davant la denúncia presentada en Fiscalia dels companys de CTM de la desproporcionada repressió efectuada pel Govern.

*Carlos Rodríguez
(País Valencià)*

Els pensionistes seguim als carrers

El passat 12 de febrer, organitzacions de pensionistes de tot l'estat, es van manifestar per dir NO a les reformes del govern i en defensa del Sistema Públic de Pensions COESPE, ASJUBI40, EHPM, MODEPEN, UNIDAD COESPE i més, van exigir IPC real i van denunciar la pèrdua del poder adquisitiu dels pensionistes, els plans del govern per aplicar els Plans Privats d'Empresa, del Pacte de Toledo, la no derogació de les reformes del PSOE i el PP,...

L'acord del govern, patronal i CCOO-UGT, és una burla a les promeses fetes i agreuja encara més l'avanç vers unes pensions públiques que volen ser assistencials en benefici del capital privat.

Govern qui governi les pensions es defenseni!!!

Pensionistas de LI

Prou mentides.

Per la derogació de les reformes laborals.

Amb aquest lema el dia 28 de gener prop de 300 treballadors i treballadores entre ells un nodrit nombre de pensionistes, es van concentrar a València convocats per CNT, Intersindical, CGT i COS, per la derogació de les reformes laborals i contra els incompliments i mentides del govern del PSOE, Podem i IU respecte al compromís electoral de derogar definitivament la reforma laboral de Rajoy del 2012, a les consignes es va denunciar el frau de la reforma laboral presentada pel Govern de coalició i així mateix es va denunciar la reforma de les pensions que empobreix més si és possible als pensionistes actuals i als futurs pensionistes, així mateix es va cridar que calia una vaga general.

*Carlos Rodríguez.
País Valencià*

Resposta insuficient i sense continuïtat de la *Taula Sindical de Catalunya*

El passat 4 de desembre es va aprovar, de manera esperpèntica, la contrareforma laboral del govern PSOE-UP-IU. A banda de l'error del diputat del PP que ho va possibilitar, els suports finalment van venir de partits de la dreta com C's o PDeCAT, i s'hi van oposar aquells que van permetre la investidura de Sánchez: ERC, PNV i Bildu. Aquest canvi d'aliances deixa palès el caràcter i contingut d'aquesta reforma: una estafa a la classe treballadora que manté els aspectes més lesius de la del PP i que incorpora d'altres nous en favor de les privatitzacions i rescats als empresaris. També ha tornat a quedar palesa la fragilitat dels governs davant de les pressions des de l'esquerra i, ahora, la feblesa d'aquesta esquerra i dels sindicats alternatius per organitzar una resposta a l'alçada.

Unes setmanes abans de l'aprovació d'aquesta (no)-reforma laboral una vintena d'organitzacions ens vam reunir convocades per la Taula Sindical de Catalunya (CGT, IAC, CO.BAS, COS, SO i CNT) per tal de donar una resposta a aquesta nova agressió als i a les treballadores. Al seu moment, vam valorar positivament la iniciativa de que els sindicats alternatius comptessin amb les organitzacions i col·lectius de l'esquerra per organitzar la lluita contra aquesta reforma, que bé podria ser el punt de partida i d'inflexió per unir altres lluites vigents i organitzar un pla de lluita conjunt en resposta als atacs dels governs «progressistes» d'aquí i d'allà, i a les successives traïcions de CCOO i UGT. En aquella reunió es va concretar la proposta de mobilització que portaven els sindicats de la Taula, i també es va acordar fer una concentració el mateix dia de l'aprovació de la reforma i una altra reunió el dia següent d'aquesta, per fer balanç i organitzar la continuïtat de la lluita.

Les mobilitzacions del dia 29 de gener no van ser gaire nombroses a cap dels territoris de Catalunya a on es feien (unes 2000 persones a Barcelona), ni tampoc ho van ser les concentracions del dia de la seva aprovació. Tot i això, a la reunió de balanç del dia següent hi va haver unanimitat que s'havia de donar continuïtat a la resposta i a l'espai conjunt de la Taula Sindical i les organitzacions presents. Diverses organitzacions compartiren amb nosaltres la necessitat d'intervenir més als centres de treball informant sobre el contingut de la reforma i difonent les properes accions i convocatòries, i ens vam oferir per acompanyar als sindicats a la porta de les fàbriques per

portar materials i parlar amb els i les treballadores de la necessitat de respondre per tal de poder donar més força a properes mobilitzacions. També va haver debat sobre la nostra proposta d'organitzar un pla de lluita que vagi acompanyat d'assemblees de treballadores i que pugui tenir la perspectiva de desembocar en una vaga general.

Hi ha coincidència amb els sindicats de la Taula alhora de dir que la situació que patim els i les treballadores amb aquesta reforma però també amb els tancaments d'empreses, ERTOS que van convertint-se en EROs, habitatge, pensions, preu de la llum, privatitzacions de serveis públics, repressió, etc, és prou greu com per convocar vaga general. I també coincidim a dir que no hi ha una situació subjectiva de mobilització ara mateix que faci que aquesta vaga fos un èxit per si mateixa si es convoqués demà. Però el gran problema és que organitzacions i sindicats que diuen això no estan fent, ni molt menys, tot el possible per generar aquestes condicions subjectives que la facin possible.

A data d'avui, després de casi un mes de l'anterior, la Taula Sindical de Catalunya no ha tornat a convocar cap reunió tot i haver-se compromès a fer-ho l'abans possible. És evident que així no es generen condicions per cap vaga ni per mobilitzar a les treballadores. Cal un gir urgent de la Taula en aquest sentit, que faci possible organitzar una resposta a l'alçada i construir realment l'alternativa sindical que ens cal.

*Pedro Mercadé,
delegat sindical de l'escola pública*

Per una jornada de lluita de les dones

Que les dones treballadores som les més afectades quan arriba una crisi econòmica no és cap novetat. Però la pandèmia ho ha evidenciat encara més. Els governs capitalistes aprofiten la nostra situació de precarietat per fer-nos pagar aquesta crisi. El rol essencial de les nostres feines ens ha ubicat a la primera fila de la lluita contra la pandèmia però a costa de la nostra sobreexplotació. A més, la manca de socialització de les tasques de cures i domèstiques així com de polítiques públiques de conciliació familiar, ha fet encara més insuportable la situació. La destrucció de llocs de treball ha afectat sobretot a les persones amb menys ingressos, en la seva majoria dones, joves i migrants. A més a més, moltes companyes s'han vist obligades a conviure confinades amb el seu agressor -en molts casos llogant tan sols una habitació- davant sous insuficients, preus de lloguer exorbitants i una inflació cada vegada més alta.

A l'Estat Espanyol les dones som el 54% entre les persones que van perdre la feina l'últim temps - xifra molt pitjor encara per a les dones trans- la bretxa salarial és de més del 20% i la de pensions arriba al 37%. Les polítiques del govern més progressista de la història - PSOE i UP- han rescatat a la gran empresa mitjançant els ERTO o fent-nos pagar l'abusiva factura de la llum a Endesa. Lluny de complir amb les seves promeses de derogació de les reformes laborals, acaben de revalidar de la mà de Yolanda Díaz la legislació laboral precaritzadora que va liquidar amb moltes conquestes de la classe treballadora. Aquesta vegada sota la vergonyosa imatge d'acord entre els sindicats majoritaris (CCOO i UGT) i la patronal. L'acomiadament lliure i barat, la no recuperació dels salaris de tramitació, la temporalitat, les ETTs i la potestat empresarial per als tancaments, continuaran. No és casualitat que l'FMI hagi aplaudit aquesta reforma. Per això les treballadores hem d'estar al capdavant de la lluita per la derogació real de les reformes laborals i fer d'aquest 8 de març una jornada de lluita i denúncia en aquest sentit. També contra la llei d'estrangeria que és l'altra cara de les reformes laborals, la seva pitjor cara, que condemna a milers de companyes a la irregularitat per treure més guanys i dividir-nos com a classe. **Prou mentides: derogació real de les reformes laborals i la llei d'estrangeria. Regularització ja!**

Amb la lluita vam aconseguir el dret a l'avortament. Però les dificultats al moment d'exercir aquest dret són moltes, particularment per a les menors d'edat o les dones i persones gestants sense targeta sanitària. A més, l'accés desigual a la sanitat pública per territori ho complica encara més. Ni a Madrid, ni a Extremadura, ni a Castella la Manxa, ni a Múrcia, es van practicar avortaments en centres públics durant l'any 2020. I en 12 províncies no s'han notificat avortaments, tampoc en centres privats, durant els últims 5 anys. A Catalunya, gairebé la meitat dels professionals als centres públics són objectors de consciència i al voltant del 18% de les persones que decideixen avortar paguen la seva factura anant directament a una clínica privada.

A més a més augmenta la presència de grups fonamentalistes que, a escala internacional, assetgen a les portes de les clíniques que a les dones que decideixin interrompre l'embaràs. **Exigim avortament lliure, gratuït, universal i una sanitat 100% pública i amb perspectiva de gènere.**

L'altra cara d'aquesta vulneració de drets són els milers d'euros públics que es continuen destinant a l'Església mitjançant l'escola concertada, l'exempció d'impostos, la casella de l'IRPF o, tal com s'ha vist ara, amb una llarga llista d'immobles immatriculats. Els governs s'omplen la boca de feminisme, però continuen mantenint els privilegis a aquesta institució reaccionària, misògina i LGBT-fòbica. S'ha de derogar el Concordat franquista del 78.

Exigim la separació real de l'Església i de l'Estat.

Rebutgem els intents de cooptació i institucionalització de la nostra lluita mitjançant els ministeris, ajuntaments i conselleries. **És al carrer a on les dones vam aconseguir al llarg de la història els nostres drets**, molt lluny de la utopia de les que ens volen fer creure que, pel fet que hi hagi més dones a les institucions o per complir amb una quota de participació, se solucionaran els nostres problemes. La nostra lluita no és per càrrecs a les institucions o la direcció de les empreses. Ni Ayuso ni Merkel són els nostres exemples, elles són responsables i reproductores de la nostra explotació i opressió. Les nostres referències són les kellys que lluiten contra la precarietat laboral, les treballadores del Servei d'Atenció a Domicili (SAD) que lluiten

treballadores

contra la privatització i externalització del servei, les treballadores de Betevé (televisió pública de Barcelona) que s'organitzen contra els acomiadaments o les companyes migrades que lluiten per la regularització. **També són exemple les dones que arreu del món s'aixequen pels seus drets**, com ho fan les dones afganeses que van resistir l'ocupació imperialista i ara fan front als talibans, les palestines que lluiten contra l'ocupació sionista o les colombianes que acaben d'aconseguir la despenalització de l'avortament.

Més que mai cal un moviment feminista de classe i internacionalista. Aquest 8M ha de ser una oportunitat per tal que les feministes arreu del món mostrem la nostra solidaritat amb les dones i el poble d'Ucraïna i denunciem l'agressió militar russa. **Rebutgem la intervenció criminal de l'imperialisme rus, així com ens oposem a la intervenció imperialista de l'OTAN o dels Estats Units.** Tots es mouen pels seus interessos capitalistes. **Estem amb la resistència del poble ucraïnès i defensem el seu dret a la lliure autodeterminació!**

Construïm un moviment feminista que ens posi a les treballadores a l'avantguarda de la lluita contra el capitalisme. Un moviment independent dels governs, que construeixi el seu pla de lluita d'acord amb les nostres necessitats i les nostres forces i no segons l'aritmètica electoral o l'extorsió reformista del mal menor. La llei d'estrangeria, la llei mordassa o la no derogació de les reformes laborals són les polítiques que alimenten a VOX. Als fonamentalistes, reaccionaris i antidrets se'ls atura amb decisió, contundència i avançant amb les nostres reivindicacions de fons. **Cal trencar amb les ideologies que ens volen imposar un rol passiu i conciliador com a dones.** Estem fartes, tenim molta ràbia. I ens sobren els motius.

Fem una crida a les organitzacions feministes, als sindicats alternatius, als comitès dels barris que van tenir un rol clau a les històriques vagues feministes, a les assemblees d'estudiants, a convocar assemblees als centres de treball, als barris i a les universitats per fer del 8M una altra jornada històrica de lluita als carrers. Una jornada massiva, de classe i combativa.

Els orígens de classe del 8 de març

Un 8 de març de 1857 la lluita de les obreres tèxtils de Nova York omplia els carrers per exigir igualtat salarial. La resposta va ser una brutal repressió policial que va acabar amb la vida de moltes treballadores. Aquest fet va ser un desencadenant per convertir aquesta data en una jornada de lluita de les dones treballadores. El 1910, en el marc també de la lluita pel sufragi femení, la Segona Conferència Internacional de les Dones Treballadores impulsada per la II Internacional va establir, a proposta de Clara Zetkin el Dia Internacional de les Dones Treballadores en el mes de març. Es va fer amb la perspectiva de denunciar l'explotació i opressió envers les dones. El 1911, també a Nova York, 146 treballadores de «Triangle Shirtwaist» van morir cremades dins la fàbrica després que els patrons haguessin bloquejat tots els accessos. En la seva majoria eren dones joves i migrants. Uns anys després, el 23 de febrer de 1917 -8 de març segons el nostre calendari-, 120 mil obreres del tèxtil es declaren en vaga, va ser l'inici de la primera revolució obrera triomfant. Amb el primer govern soviètic Alexandra Kollontai establirà específicament el 8 de març com el Dia de la Dona Treballadora.

Sense dubtes l'origen del 8 de març té un caràcter combatiu, obrer i internacionalista, molt lluny de tots els intents de revisar-lo i transformar-lo en una jornada festiva de «totes les dones» sense distingir entre explotadores i explotades. És la nostra responsabilitat defensar l'origen històric del 8 de març i seguir construint el camí de totes aquelles que van entendre la lluita feminista com a part de la lluita de classes i per tant inseparable de la lluita contra el sistema capitalista. **I així, com que és impensable acabar amb el patriarcat sense acabar amb el capitalisme, no és possible acabar amb el capitalisme sense el protagonisme de les dones treballadores.** Com deia Rosa Luxemburgo: *«Per un món on siguem socialment iguals, humanament diferents i totalment lliures».*

Frenar el canvi climàtic

COP26: un fracàs anunciat

Del 31 d'octubre fins el 12 de novembre es va celebrar a la ciutat de Glasgow la 26 Conferència de les parts de la Convenció Marc de les Nacions Unides sobre el Canvi Climàtic (COP26). La conferència també va incloure la 16ena reunió de les parts del Protocol de Kioto i la tercera reunió de les parts de l'Acord de París. COP26 ens indica que és la 26ena vegada que es produeix aquesta reunió per tractar sobre el Canvi Climàtic. Això vol dir que fa més de 26 anys que, una part dels científics especialistes en disciplines relacionades amb l'estudi del clima i de la seva variació, ja publicaven el resultat de recerques que demostraven que l'emissió continua de diòxid de carboni principalment i d'altres gasos d'efecte hivernacle com el metà comportarien canvis importats en el clima del nostre planeta.

No va ser fins la Cimera de Kyoto, celebrada el 1997 que es signen els primers acords del països industrialitzats on es comprometen a reduir emissions de diòxid de carboni. Aquest primer protocol no el va signar en cap moment els EUA ja que afectava a la seva economia. No és fins el 2015 amb els acords de París, davant de cada vegada evidències més clares de la relació entre l'increment de la concentració del diòxid de carboni a l'atmosfera, increment de la temperatura mitjana del planeta i el canvi climàtic, que és signat per pràcticament tots els països.

En aquests últims anys s'han fet més evidents les conseqüències que té l'increment de la temperatura mitjana del planeta amb un major nombre de fenòmens meteorològics extrems.

El que podem destacar en aquest moment és que ja no hi ha cap dubte, ni per part de la comunitat científica ni per part dels polítics de tots els països, que l'increment de les emissions del diòxid de carboni comporta un increment de la temperatura mitjana i sobretot que aquest increment comporta un canvi important el les característiques climàtiques en les diferents zones del planeta i el gran problema que representa el desglaç del Pol Nord o del permafrost de les zones siberianes.

La celebració aquest any del COP va despertar moltes expectatives ja que consideraven que es presentava com el millor moment polític per abordar la crisi climàtica.

La celebració del COP26. Qui pren realment les decisions??

Per una banda tenim els representants de tots els països que formen part de l'ONU. És en l'assemblea general, com s'ha d'arribar a uns acords que han de marcar l'agenda per fer front en els propers anys a la crisi climàtica. Aquest acords s'han de prendre per consens de tots els països.

En paral·lel al COP hi participen ONG, empreses, grups religiosos, científics i altres grups com les delegacions d'indígenes sobretot de zones directament afectades pel canvi climàtic. Tots ells participen en trobades, debats i fòrums paral·lels a la reunions dels representats polítics dels diferents països.

Les conclusions a les que puguin arribar en totes aquestes reunions i fòrums paral·lels, que en general són molt més importants per a un desenvolupament més sostenible i sobretot de com a de ser el canvi en el model energètic i social per fer front a la crisi climàtica, no es tenen en compte a l'hora de arribar als acord finals de l'assemblea que són els que marquen el resultat de la Cimera.

Com hem esmentat els acords que surten de la Cimera teòricament els prenen per consens entre tots els països. Però la realitat és una altra.

Els països que formen part de les Nacions Unides els podem agrupar en diverses categories d'acord amb la seva influència i pes econòmic:

- En primer lloc, tenim les grans potències econòmiques amb EEUU al cap davant i al seu darrera els països europeus encapçalats per Alemanya, França,... Aquestes són les potències econòmiques que fan moure el món, encara que no són en aquest moment els principals centres de producció industrial i per tant els principals punt d'emissió de gasos i de contaminants industrial.

- En segon lloc, trobem els que s'han anomenat les noves potències emergents. En realitat són països que han aconseguit incrementar el seu pes industrial gràcies a la deslocalitzacions de les grans empreses a la recerca de sous menys baixos i menys restriccions en quan a les emissions i a la contaminació. En les últimes dècades s'ha produït en aquest països un deteriorament molt important de contaminació i de destrucció ambiental. Aquí trobem Xina, la Índia, Brasil,... Com un exemple entre molt que podem mencionar, Brasil en els últims anys ha destruït una bona part de la seva selva amazònica per transformar-la en pastura per la cria de bestiar per l'exportació de carn als EEUU. Tots aquest països necessiten gran quantitat d'energia per a poder acomplir el seu paper de grans productors per als països demandants.

- En un tercer lloc, podem considerar tots els països productors de matèries primeres i actualment també els grans productors d'aliments i cereals per a biocombustibles tot en mans de les grans empreses i multinacionals . L'expropiació de grans extensions de terra per part de les grans indústries per a una producció intensiva ha comportat el desplaçament i empobriment de la població que ha perdut la seva font de vida, la utilització de grans quantitats d'energia i la

destrucció dels ecosistemes; les dues coses contribueixen a l'increment de la crisi climàtica, Els principals països afectats els trobem a l'Amèrica Llatina i a l'Àfrica.

- En un quart lloc, podem agrupar a tots els petits països, molts d'ells els més directament afectats pel canvi climàtic amb l'amenaça de la seva desaparició.

Això ens porta a la conclusió de que realment els acords que poden sortir d'aquesta COP, dels que han sortit de les anteriors o de la que es celebrarà el proper any, responen als interessos socials i econòmics de les grans potències econòmiques i a les necessitats energètiques dels països productors, sense els quals els primers es quedarien sense els bens de consum. Hem de tenir clar que aquest bens de consum són la base de la seva economia i sobretot són imprescindibles en el model socio-econòmic.

Quins són els punts claus en els acords finals?

- S'insta als països desenvolupats a duplicar els fons per als països en desenvolupament per a ajudar-los a adaptar-se al canvi climàtic.
- Es sol·licita als països a actualitzar com a molt tard per el proper any els seus objectius de reducció de carboni pel 2030.
- Es fa una crida per a la reducció gradual de l'ús del carbó com a font d'energia i als subsidi als combustibles fòssils ineficients.
- Es fa èmfasi en la necessitat d'augmentar significativament el recolzament als països en desenvolupament més enllà dels 100.000 milions de dòlars a l'any
- S'establirà un diàleg per a examinar el tema dels diners a canvi dels danys que el canvi climàtic ja ha causat

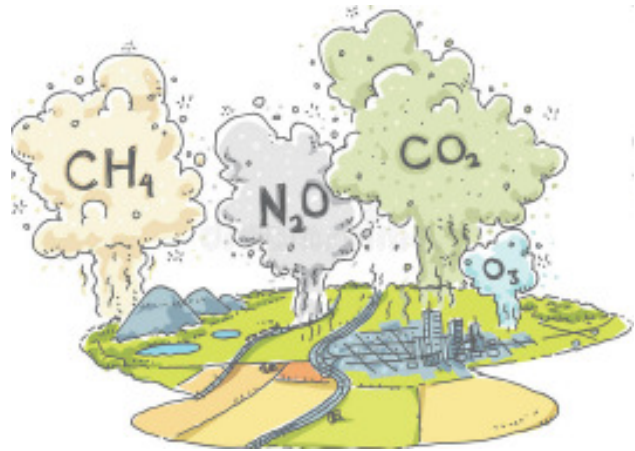
Una primera anàlisi d'aquest acord posa de manifest els interessos de les grans potències capitalistes. En cap moment es parla de la necessitat d'un canvi en el model socio-econòmic que comporti unes altres prioritats per a la població i que porti a la vegada a un model de desenvolupament social i econòmic amb una petjada de carboni menor.

Aquestes grans potències saben que no poden seguir amb el seu model socio-econòmic si els grans països productors no disposen de prou energia per a les seves fàbriques. No es pot parar la producció dels bens de consum que mou tota l'economia. Hem de tenir present que aquests països són les grans fàbriques del món per a les seves condicions de treball i per acceptar una tecnologia moltes vegades obsoleta el que incrementa encara més la seva despesa energètica. Encara que la instauració d'aquestes indústries ha pogut millorar mínimament les condicions de vida de la població, ho paguen amb deteriorament de les condicions ambientals que encara tenen un cost molt més gran que els petits beneficis que poden obtenir.

Les úniques fonts d'energia que poden donar resposta a aquesta demanda són els combustibles

fòssils, per aquest motiu no hi ha ni una sola referència a la necessitat de posar fi al seu ús. A més la dependència de l'Índia del carbó, va fer canviar la proposta inicial de prohibició a curt termini el seu ús per una reducció gradual.

I com fer callar les queixes dels països productors de matèries primeres i els que han patit un deteriorament més gran de les seves condicions de vida i de les possibilitats de supervivència? Amb la difusa promesa «s'insta», però no s'obliga, a duplicar els fons pel desenvolupament. Així i tot ens hem de preguntar a les butxaques de qui van a parar realment aquests fons. A la població que ho ha perdut tot i que no té mitjans de subsistència per tal de trobar noves maneres de producció i de desenvolupament sostenible amb el seu entorn? o les grans empreses en mans de gran capital perquè són les que fan augmentar el PIB del país?

Quin futur ens espera?

En aquest moment el problema de la crisi climàtica és la notícia durant una setmana l'any i després tot segueix igual o pitjor.

Mentre que una part de la societat dels països més desenvolupats i amb més mitjans no prenguem consciència del problema i de la necessitat d'adquirir els coneixements necessaris per posar en marxa un nou model de vida serà molt difícil que es produeixi els canvis necessaris per frenar el canvi climàtic. És necessari que repensem un model de vida on el consum desenfrenat de bens no estigui en el centre, sinó que aquest l'ocupin les necessitats reals per una vida saludable i sostenible, on es valori més les relacions, la cultura, ... que comporti una disminució importat en la nostra petjada de carboni i una disminució important de la contaminació i de la destrucció dels sistemes naturals del planeta. Disminuir la nostra petjada de carboni és saber que consumim i de quina manera ho fem. I a la vegada col·laborar de manera activa a ajudar a la resta de països del món a trobar també noves maneres de desenvolupament compatible amb el medi i el clima.

I hem de ser els grans consumidors i per tant, els principals responsables de la crisi climàtica, els primers. Però aquesta no és una tasca fàcil ja que totes les

grans corporacions i tenen molt a perdre si la població ens plantegem canvis en les nostres prioritats i en la nostra manera de viure.

Per molt que tots els polítics i alguns de les principals fortunes del món (com el fundador d'Amazon) surten fen els seus discursos sobre la necessitat del canvi del model energètic res els interessa que canviï.

Tant els polítics del sistema com les grans empreses, esperen que la tecnologia els hi solucioni el problema de subministrament d'energia suficient per a seguir com fins ara. Però no es possible pensar que a c o n s e g u i r e m obtenir la mateixa quantitat a partir de les fonts renovables. Per a disminuir les emissions hem de començar per a reduir el consum d'energia.

Un exemple el tenim avui mateix 2 de febrer quan la Presidenta de la Comissió Europea ha anunciat que aquesta concedeix l'etiqueta d'energia verda a les inversions en gas fins el 2030 i per a l'energia nuclear.

*Anna Morelló,
biòloga*

(ve de la pàg 4. Eleccions CyL)

donar suport al PSOE en entrar al govern. En menys de 15 dies, els fets van desmentir les afirmacions d'Iglesias: la caiguda d'Unidas Podemos és brutal, ara amb la pèrdua de gairebé el 40% dels vots.

Però una qüestió es confirma com a meridiana: si no som capaços de construir una alternativa a l'esquerra del Govern PSOE-Podemos/IU tota la bronca que genera la seva gestió de la crisi no fa més que alimentar Vox. D'aquesta manera s'aplana la seva arribada al govern.

M. Esther del Alcázar i Fabregat

(ve de la pàg 5. OTAN NO, bases fora!)

Més enllà de declaracions i proclames sobre la pau i les urgències en matèria d'inversions socials, la realitat militarista i imperialista del Govern PSOE-IU/Podemos demostra la completa subordinació a les exigències que fan des dels Estats Units i la pròpia OTAN d'un increment en despesa militar.

Malgrat estar d'acord amb el *NO* a l'OTAN, no signem el manifest estatal de la campanya. Per què? Perquè ens posa sota la falsa disjuntiva de blocs en el qual l'objectiu central de l'OTAN seria la confrontació amb Rússia i Xina en una **lògica de blocs irreal**. La política de l'OTAN és una amenaça contra els pobles, sovint amb la complicitat de Rússia i Xina i avalada pel Consell de Seguretat de l'ONU. **Només cal veure que a Síria, únic lloc en el qual EUA i Rússia tenien desplegades tropes, van establir des del primer dia un comitè de seguiment conjunt per evitar cap fricció entre ells, repartint-se la feina: mentre EUA cercava salvar el seu govern d'ocupació a Iraq i enfrontava l'ISIS també a Síria, Rússia anava a salvar el Govern d'Assad que ofegava en sang una revolta popular. Sense negar que hi hagi tensions i conflictes d'interessos, ha primat la coexistència pacífica. Diem no a l'OTAN en totes les seves intervencions, com hem dit no a la intervenció russa a Bielorrússia o Kazijistan per ofegar les demandes i mobilitzacions populars, o com hem dit no a la invasió de Rússia a Ucraïna. El mon no està dividit en dos blocs antagònics, sinó en classes socials i en pobles oprimits.**

Vam dir al 82 «No a OTAN, bases fora!» i ho seguim dient avui amb més força!

Josep Lluís del Alcázar Fabregat

(ve de pàg 8)

Els gaditans, orgullós que les gaditanes responguessin a les pilotes de gomes des de les seves finestres amb clavells, i els eu test de regal, però se'ls ennueguen els talls del pont, caldria recordar-los que a Cadis **NO ES VAN TANCAR** les 3 drassanes perquè va haver-hi lluites, va haver-hi pedres, tirachinas, pneumàtics cremant... i quan deixem de lluitar, no sols han tancat les nostres fàbriques, fins i tot ens fan fora a poc a poc de la nostra terra amb hotels i apartaments turístics. La violència en les seves diferents formes però sempre abusant del poble. Acabar amb la indústria és expulsar a l@s gaditan@s de la seva terra. No és que els habitatges estiguin cares en la Badia, és que les nòmines estan molt barates.

Que no oblidin unes certes ments aburgesades de la capital i de la província: «Cadis ha aconseguit unir a la Classe Treballadora de mig món i ho han aconseguit, MAI HO OBLIDEM, com sempre, lluitant al carrer, tirant la nevera si fos necessari per a la finestra».

En el paper/tisora de la Lluita, la Classe Obrera assolirà una vida digna quan tinguem un treball digne i això ocorrerà quan el tirachinas tombi a la tanqueta.

Una Sola Lluita Una Sola Classe

*Coordinadora de trabajadoras
del metal de la Bahía de Cádiz*

Immigració:

Per la Igualtat de drets - ILP Regularització!!!!

En un moment en què la ultradreta culpa de tots els mals la immigració i enmig de la brutal crisi econòmica, sanitària i política que pateix l'Estat espanyol, s'engega la campanya de recollida de 500.000 signatures per una Iniciativa Legislativa Popular (ILP) per la regularització extraordinària de les persones migrades.

No pot ser que a casa nostra hi hagi almenys 600.000 treballadors i treballadores privats de tot dret per la Llei d'Estrangeria, que els sotmet al silenci i a la sobreexplotació.

La base de tot és que hi ha sectors de l'economia que, per poder ser «competitius», necessiten mà d'obra per sota dels convenis establerts: l'hostaleria, l'agricultura i la cura de persones en són alguns. Les fàbriques es deslocalitzen a països amb pitjors condicions laborals, però aquests sectors no poden ser traslladats, de manera que el que fan les patronals és atreure treballadors de fora als quals es neguen tots els drets sindicals, socials i polítics per obligar-los a acceptar els pitjors llocs de treball. I això es fa gràcies a la Llei d'Estrangeria, que és una llei no contra els «estrangers en genèric» (als rics no els afecta) sinó contra la classe treballadora.

La patronal intenta utilitzar aquests companys i companyes com a element per baixar el conjunt dels salaris i precaritzar la feina. Per això diem que la Llei d'Estrangeria ha estat la pitjor de les reformes laborals que s'ha fet a l'Estat espanyol, perquè nega tots els drets a centenars de milers de companys i companyes. Per això diem **Fora la Llei d'Estrangeria i igualtat de drets per totes les treballadores i treballadors.**

És una vergonya que, ni tan sols sota l'impacte de la pandèmia, el govern del PSOE-IU/Podem s'hagi negat a donar papers als centenars de milers de treballadores i treballadors que han cuidat persones grans i criatures, han treballat als camps o s'amaguen en moltes cuines. A l'Estat espanyol, la immigració comença a la dècada dels 80, i el 1985 es produeix la primera regularització. L'1 de gener del 2005 s'obre un altre procés i s'aconsegueix

regularitzar gairebé 700.000 persones. Però el que es diu el govern «més progressista de la història no ha fet ni tan sols aquest pas, pres del discurs de VOX, a qui aquesta política dona ales.

Hem de recordar que la immigració no és un fenomen de Catalunya o Espanya, sinó que es dona en altres països de la Unió Europea, així com també als Estats Units. Ni tampoc és nova: és la història de la Humanitat. La recerca d'una vida millor dels homes i les dones amb les seves famílies és un dret, si no una obligació. Alguns semblen haver oblidat que moltes famílies treballadores van haver d'emigrar a França, Suïssa, Alemanya o Amèrica Llatina, situació que es va començar a revertir a finals dels 70. La dictadura de Franco i la pobresa dels treballadors i els pobles en van ser les causes.

Per això cal impulsar a tot arreu la recollida de signatures per a la presentació de la ILP per la Regularització. Però cal que diguem que, per si sol, l'assoliment de les 500.000 signatures i la presentació a les Corts espanyoles de la ILP no garanteix que s'aprovi, ja que això queda en mans dels diputats i diputades. Per això cal cridar a la mobilització a tot l'Estat i a una gran mobilització davant les Corts de Madrid el dia de la presentació del mig milió de firmes per a la ILP Regularització.

**Plens drets
per als treballadors i treballadores migrades**

Fora la llei d'estrangeria

Regularització ARA!

LI
Lluita Internacionalista

**REGU
LARIT
ZACIO
Ara!**

No a l'agressió militar de Putin i Rússia a Ucraïna

Prou de bombardejos

Ni tropes russes ni forces de l'OTAN

A les primeres hores del 24 de febrer Vladimir Putin va ordenar una operació militar sobre Ucraïna. «Vaig prendre la decisió. L'operació té com a objectiu protegir les persones», es va justificar. Referint-se a les pseudo repúbliques separatistes de Donetsk i Lugansk, de la regió del Donbass, a l'est d'Ucraïna. Però les notícies i les declaracions del govern rus confirmen que es tracta d'un atac generalitzat sobre Ucraïna. Es van produir bombardejos a prop de la capital i altres centres urbans importants com Kharkov, Kharkiv, Dnipropetrovsk i Mariupol. De moment s'haurien llançat uns 20 atacs amb míssils contra bases militars i de la força aèria ucraïnesa. Algunes properes a la capital Kíev. Les notícies parlen que haurien estat enderrocats alguns avions i helicòpters de combat russos. Alhora, des de Rússia diuen haver destruïts bases aèries ucraïneses. Putin va advertir que: «Qui interfereixi, en pagarà les conseqüències».

Després de més d'un mes d'anades i vingudes de declaracions i amenaces entre Putin i Biden, entre Rússia i els Estats Units i la Unió Europea (UE) i l'OTAN, finalment s'ha desfermat un conflicte armat que com a socialistes repudiem. Les conseqüències d'una guerra a Ucraïna i a la regió la pagaran el poble ucraïnès i rus amb més misèria, morts i crisi social.

No hi ha res de progressiu en aquest enfrontament armat. Sectors de l'esquerra reformista, juntament amb països de fals antiimperialisme i socialisme com la Xina, Cuba, Nicaragua o Veneçuela, recolzen l'agressió russa i Putin com si fos una «víctima» i un lluitador antiimperialista perquè enfronta els EUA. Això és fals. **Putin encapçala un règim capitalista-imperialista a Rússia, recolzat per una màfia d'oligarques del petroli i el gas.** La disputa amb l'imperialisme nord-americà i europeu és simplement pel control polític i econòmic d'Ucraïna. Un país ric en recursos naturals (aliments i mineria). És una disputa que ve des dels anys 90 quan es va dissoldre l'exURSS i es va restaurar el capitalisme a Rússia i en totes les exrepúbliques soviètiques. Des de llavors, l'imperialisme ianqui i la UE vénen semi colonitzant, amb les seves multinacionals i bancs els països de l'est d'Europa. Incloent la presència de l'OTAN com a aliança militar imperialista. Ara el govern ucraïnès, soci de l'imperialisme europeu, havia aprovat que Ucraïna entri a l'OTAN. Donant un pas més en la seva subordinació a l'imperialisme ianqui i europeu.

Cosa que qüestiona Putin com a cap d'una Rússia capitalista i imperialista que està afeblida econòmicament i políticament.

Per això és una baralla entre sectors burgesos-imperialistes que posa en qüestió la independència d'Ucraïna i la seva autodeterminació nacional. Putin va reconèixer la independència de les **anomenades repúbliques del Donbass**. I argumenta que són pobles de parla russa que li han demanat que els defensi. Aquest seria el primer argument per agredir Ucraïna. És fals l'argument del dret a autodeterminar-se d'aquesta regió. Ja que es tracta de repúbliques fictícies creades el 2014 amb suport financer i militar de Rússia. Zones que es van anar russificant (traslladant població d'origen rus) ja des de l'època de Stalin i que va continuar amb Putin. **En realitat, es tracta d'enclavaments de l'imperialisme rus al territori d'Ucraïna. Com també ho és la península de Crimea annexada per Rússia el 2014. Un enclavament és una creació artificial de l'imperialisme per dividir nacions i dominar punts estratègics.** Enclavaments imperialistes són, per exemple, les Malvines, el Penyal de Gibraltar, Israel, Irlanda del Nord, entre d'altres.

Putin ha estat clar en que la qüestió no és només la regió del Donbass. Putin no reconeix tota Ucraïna com a nació independent i la vol sota el seu control. Com ho va ser sota l'imperi tsarista i la dictadura de Stalin. Al súmmum de dir, en el seu discurs del 22 de febrer, que la culpa de tot la tenia Lenin i el govern dels bolxevic de 1917 per haver-li reconegut al poble d'Ucraïna el seu dret a ser una nació pròpia i que havien de decidir voluntàriament si volien integrar-se a la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques (URSS) amb els seus drets d'autonomia i amb la possibilitat de disposar-ne la separació.

(segueix a pàg 20)

Fora la invasió de Putin i Rússia! Donem suport a la resistència del poble de Ucraïna!

1. Des del 25 de febrer està en curs la invasió de l'imperialisme rus a Ucraïna. En el moment d'aprovar aquesta resolució continuaven els combats als voltants de Kíev, la seva capital, i a d'altres ciutats del país. Vladimir Putin havia cridat als militars ucraïnesos a donar un cop i, fins ara, ha tingut una resposta negativa. Hi hauria una resistència de les Forces Armades d'Ucraïna més gran de la prevista. També hi ha sectors de la població que haurien pres les armes per enfrontar els invasors. **Tot i que la superioritat militar de Rússia feia factible que poguessin prendre el control de Kíev i d'Ucraïna. Però fins ara, aquests objectius no s'han complert i la resistència continua, malgrat els criminals bombardejos amb míssils a la població civil de Kíev.**

2. Des de la UIT-QI ratifiquem la nostra política de rebuig a la invasió i expressem que estem al costat del poble ucraïnès contra l'agressor imperialista. Com a socialistes internacionalistes no som neutrals en el moment del combat. **Donem suport a la resistència del poble ucraïnès per derrotar militarment a l'invasor. Ho fem sense donar cap suport polític al govern capitalista de Volodimir Zelensky, i sense confiar en la seva direcció políticomilitar. Donem suport a l'armament popular de la classe treballadora, del poble ucraïnès i les seves organitzacions territorials.**

3. Ara per ara, no hi ha a Ucraïna una guerra inter-imperialista. No hi ha, fins ara, una intervenció de l'OTAN ni de forces militars dels Estats Units. Per contra, Biden i l'OTAN han reiterat que no pensen intervenir-hi militarment. Només es centren en sancions econòmiques a Rússia. Al punt que el mateix president Zelensky va denunciar que «ens han deixat sols». Això mostra que, **en els fets, van deixar córrer la invasió i apareixen com a còmplices de l'acció criminal de Putin. Al punt que Macron, el president de França, i el govern dels EUA li han oferit «ajuda» per anar-se'n del país. Això és igual a una invitació a rendir-se.**

4. Per això, **discrepem de les posicions d'amplis sectors de l'esquerra mundial, com també de sectors de l'esquerra anticapitalista, que es neguen a pronunciar-se contra la invasió de Putin o es declaren neutrals.** Sectors de l'esquerra reformista, juntament amb països de fals «antiimperialisme» i «socialisme» com la Xina, Cuba, Nicaragua o Veneçuela, recolzen la invasió russa i a Putin com si fos una «víctima» i un lluitador «antiimperialista» perquè enfronta els

EUA. Això és fals. Putin encapçala un règim capitalista-imperialista a Rússia, recolzat per la repressió i per una màfia d'oligarques del petroli i el gas. La disputa amb l'imperialisme nord-americà i europeu és simplement pel control polític i econòmic d'Ucraïna. Disputa que també denunciem.

5. La nostra crida a la solidaritat amb el poble ucraïnès no té res a veure amb «l'oposició» a la invasió dels Biden, Macron o Boris Jonhson. Ells busquen treure partit per als seus projectes imperialistes de dominació d'Ucraïna. **Per això, des de la UIT-QI ratifiquem el rebuig a tota ingerència imperialista a Ucraïna, tant sigui de l'imperialisme rus com de l'imperialisme nord-americà, europeu i de l'OTAN.**

6. Estem per la lliure autodeterminació del poble d'Ucraïna, com ho van plantejar i van dur a terme Lenin i Trotsky després de la revolució socialista del 1917. Ucraïna serà veritablement independent sota un govern de la classe treballadora i els sectors populars i en una Ucraïna Socialista.

7. Des de la UIT-QI seguim cridant als pobles del món a repudiar la invasió i a donar suport a la resistència del poble d'Ucraïna. A les principals capitals del món milers i milers han sortit als carrers per repudiar la invasió de Putin i Rússia. Manifestants

(ve de pàg 18)

Efectivament va ser el govern revolucionari de Lenin i Trotski el qui van reconèixer Ucraïna i les diverses nacionalitats que abastava l'imperi burgès tsarista, amb tots els seus drets. Putin va recordar que Stalin s'havia oposat i que, quan va assumir, la seva dictadura va convertir amb repressió, Ucraïna i altres pobles de l'URSS, en el que es va anomenar «una presó dels pobles».

Ara Putin, un exmembre de la KGB de la burocràcia soviètica, esdevingut restaurador del capitalisme, reivindica Stalin i, de fet al tsarisme, per intentar tornar a aixafar i posar sota el seu control tota Ucraïna. Com a socialistes internacionalistes de la UIT-QI seguirem lluitant per una autèntica autodeterminació del poble ucraïnès que només vindrà de la mà d'un govern de treballadores i treballadors a Ucraïna.

Però de l'altra banda no hi ha res de progressiu ni democràtic. Es tracta de l'imperialisme nord-americà i europeu, i la seva OTAN, que simplement volen controlar ells Ucraïna per seguir super explotant-la a favor dels negocis dels seus multinacionals. Totes dues parts són responsables d'aquesta nova calamitat. És responsabilitat de totes les potències imperialista a la seva baralla de rapinya. És una demostració més de la desfeta

han sortit a places i a les portes de les ambaixades russes. **El més destacat són les mobilitzacions a Moscou i Sant Petersburg, a Rússia, amb milers de detinguts per la policia.** 664 científics russos han protestat «contra els actes de guerra de Rússia» i n'han exigit el cessament. Estan encapçalats per membres de l'Acadèmia de Ciències de Rússia i Konstantin Novosiólov, premi Nobel de Física 2010. Hi ha hagut marxades massives a Geòrgia. S'hi han sumat actes i mobilitzacions a Barcelona, Madrid, París, Londres, Lisboa, Roma, Budapest, Berlín, Istanbul, Nova York, a ciutat de Mèxic, a Buenos Aires, Santiago de Xile, a ciutats de Brasil i d'altres de Llatinoamèrica.

8. Cal seguir per aquest camí de solidaritat internacional amb el poble ucraïnès. Diem no a la invasió, no als bombardejos! Que se'n vagin les tropes russes! Que tots els governs trenquin relacions amb Rússia! Pel triomf de la resistència del poble ucraïnès! Fora tota ingerència imperialista a Ucraïna, tant sigui de Rússia com de l'OTAN, els Estats Units i la UE!

26/02/2022

Comitè Executiu Internacional (CEI)
de la Unitat Internacional de
Treballadores i Treballadors-
Quarta Internacional (UIT-QI)

social i humanitària que provoca la crisi del sistema capitalista-imperialista.

Per això des de la UIT-QI venim denunciant el perill d'una guerra reaccionària a Ucraïna i a la regió, sense cap bàndol progressiu. L'avenç de l'agressió militar russa i una guerra no té res favorable per als treballadors i els pobles d'Ucraïna i Rússia. Els pobles han de sortir a exigir la fi de l'agressió russa, dels bombardejos i del començament d'una guerra. La sortida de fons a aquesta crisi passa perquè la classe treballadora de Rússia i Ucraïna enfrontin els seus governs i imposin governs de les i els treballadors.

Des de la UIT-QI convoquem a mobilitzar-nos per repudiar l'agressió militar russa sobre Ucraïna:
Prou de bombardejos.

Fora la ingerència de l'imperialisme rus com de l'imperialisme ianki i europeu.

No a l'OTAN a Ucraïna; per la retirada immediat de tot armament i missils nuclears de Rússia i de l'OTAN;

Per l'autodeterminació del poble ucraïnès.

24/02/2022

Unitat Internacional de
Treballadores i Treballadors-Quarta
Internacional (UIT-QI)

República Dominicana

Tot i el racisme oficial, Celebrem el bicentenari de l'abolició de l'esclavitud!

Aquest 9 de febrer de 2022 celebrem una de les fites de la resistència anticolonial a la nostra illa: dos-cents anys de l'abolició de l'esclavitud. És un fet històric, d'enorme significació per al nostre poble de majoria afrodescendent, que ha estat silenciada per autoritats que han enarborat la ideologia hispanòfila, aprofundida durant la dictadura trujillista i reforçada durant el règim balaguerista i els governs de la democràcia burgesa. La influència dels EUA, a través d'ocupacions militars i una permanent ingerència política, també ha deixat empremta en la configuració del racisme oficial a República Dominicana.

El 9 de febrer de 1822, els revolucionaris haitians encapçalats per Jean-Pierre Boyer van eliminar el sistema esclavista en aquesta part de l'illa i van posar fi a la dominació colonial francesa i espanyola. Aquest va ser un punt culminant d'un procés de tres-cents anys de resistència i lluita contra el colonialisme i l'esclavitud, des de la primera rebel·lió antiesclavista al Nadal de 1521.

Antecedents propers van ser la rebel·lió de *l'Ingenio Boca de Nigua* l'octubre de 1796, sota la influència directa de la revolució antiesclavista a la colònia francesa de *Saint Domingue*. Aquest procés revolucionari va desembarcar en la primera abolició de l'esclavitud durant la unificació de l'illa sota el lideratge de Toussaint Louverture el 1801. A més d'aquesta important mesura també hi va haver confiscació de latifundis de l'Església i es va imposar la representació política per a blancs, negres i mulats per igual. Això va portar a l'emigració d'un gran nombre d'esclavistes i una igualtat social més gran, fets que unes vegades oculten i altres lamenten els historiadors racistes i els polítics conservadors del nostre país.

Poc va durar la primera abolició, ja que al 1802 el cap militar francès Leclerc, al servei de Napoleó, va envair la part oriental de l'illa, amb suport d'esclavistes locals com Juan Barón, va expulsar els emissaris de Toussaint Louverture i va restablir l'esclavitud en aquesta part de l'illa. El 1805, el representant colonial francès a l'orient de l'illa, Ferrand, fins i tot va autoritzar incursions a la República d'Haití per segrestar persones i esclavitzar-les.

Amb la derrota del colonialisme francès per Revolució Haitiana i després de la unificació pacífica de l'illa el 1822, amb ampli suport popular, es va aconseguir l'anhelada llibertat. Segons alguns càlculs el decret d'abolició de l'esclavitud va beneficiar més de dotze mil persones. Hi va haver, a més, repartiments de terres entre antics esclaus, l'abolició dels drets feudals, confiscació de béns a l'Església, emigració d'esclavistes, a més d'imposar-se un codi civil que va ampliar els drets de les dones.

El llegat de l'abolició de l'esclavitud va ser tan arrelat que tots els intents per restablir-la van fracassar, encara que la classe dominant va aconseguir el seu objectiu d'annexionar-se a una potència colonial, Espanya. El rebuig a la restauració de l'esclavitud, que encara existia a la dècada de 1860 a les colònies espanyoles de Cuba i Puerto Rico, va ser un dels elements polítics i socials decisius en la independència dominicana definitiva respecte d'Espanya al 1865.

Lamentablement, avui a República Dominicana les relacions socials capitalistes segueixen reproduint esquemes de semiesclavitud i tracta de persones en diversos àmbits de l'economia nacional, des dels *bateyes*¹ i canyars fins a sectors del comerç i el treball domèstic. El racisme institucionalitzat per

la classe dominant ha mantingut la majoria negra a la pobresa i l'exclusió. Al voltant de dues-centes mil persones dominicanes d'ascendència haitiana van ser desposseïdes de la seva nacionalitat mitjançant la sentència retroactiva i inconstitucional 168-13. Hi ha molta lluita per davant per la dignificació de les relacions laborals i l'autoorganització de la classe treballadora cap a la superació definitiva de l'explotació.

Per tot això i **malgrat el silenci oficial, celebrem la grandiosa gesta de la resistència a l'esclavitud que va ser coronada amb l'abolició el 9 de febrer de 1822. Seguirem exigint que s'estableixi la commemoració oficial d'aquesta transcendental data per l'Estat dominicà com a festa nacional com a part del reconeixement de la seva importància per a la construcció de la nostra identitat i de l'aportació**

(segueix a pàg 22)

Eleccions a Portugal

La *Geringonça** , acaba amb majoria absoluta del PS i enfortiment de l'extrema dreta

El PS (Partit Socialista) ha guanyat aquestes eleccions legislatives amb una sorprenent majoria absoluta, la quarta victòria més gran en nombre de vots de la història.

El procés electoral s'ha basat en la lògica del vot útil davant la possibilitat d'un govern de dretes, tal i com va passar a les eleccions municipals de Lisboa. Un altre factor decisiu ha estat el baix nivell de mobilització social dels darrers anys, a la qual cosa van contribuir en gran mesura les direccions del PCP (*Partido Comunista Português*) i del BE (*Bloco de Esquerda*).

Encara que PS, BE, PCP, PAN (*Pessoas-Animais-Natureza*) i *Livre* -partits que han donat suport a la solució de govern durant els últims 6 anys- segueixen sent els partits més votats, perden gairebé 100.000 vots, mentre la dreta i la ultradreta guanyen al voltant de 500.000 vots respecte a les eleccions de 2019.

L'estratègia del BE i del PCP ha servit per enfortir el PS fins assolir la majoria absoluta. La transferència massiva de vots del BE i el PCP cap al PS -i probablement fins i tot cap a la dreta- és una tendència que es registra des de la signatura dels acords que van donar lloc a la *Geringonça*: enfortiment del PS i debilitament del BE i el PCP, comportant en aquest cas una de les derrotes més grans d'aquest últim i una majoria absoluta per al PS.

El MAS (*Movimento Alternativa Socialista*), amb una política d'exigència al PS i a l'esquerra tradicional, aconsegueix contrarestar la tendència a la baixa de l'esquerra, obtenint al voltant de 6.000 vots. Aquest creixement sembla mostrar que l'espai per a una renovació a l'esquerra, no només existeix, sinó que ha de ser construït.

... i s'enforteix l'extrema dreta. Mentre que la dreta tradicional del PSD (*Partido Popular Democrático*) presenta un creixement ínfim, IL (*Iniciativa Liberal*) es converteix, en dos anys, en el quart partit del Parlament. Per la seva banda, el partit *Chega* puja encara més que IL i es converteix en la tercera força política al Parlament. L'extrema dreta autoritària i antidemocràtica es consolida al Parlament en el

que es coneixerà com una de les ingenuïtats més grans del règim en què vivim: permetre que es presentin a les eleccions organitzacions antidemocràtiques d'extrema dreta que abracen la ideologia feixista.

Així, la dreta està més dividida, però reforça les ales més autoritàries i més neoliberals, sobretot, a costa dels seus representants tradicionals.

En conclusió, la concentració de vots al PS i la derrota de la dreta tradicional expressa clarament que el record dels anys de plom de la Troika i del darrer govern PSD/CDS-PP està molt present, havent motivat una important mobilització electoral per a que la dreta no torni a governar i encara menys d'acord amb l'extrema dreta.

Tot i així, el resultat de la desafortunada adaptació de BE i PCP al govern del PS està a la vista: António Costa aconsegueix una majoria plena, fins i tot després de 6 anys de govern i mostrant certa fatiga i cansament. És difícil creure que el PS hagi de resoldre ara, amb majoria absoluta, molts dels problemes que no va tenir interès a resoldre en el cicle anterior. Si es confirma aquesta desconfiança, la possibilitat d'un govern de la dreta tradicional en coalició amb l'extrema dreta serà una realitat cada cop més palpable durant la propera legislatura.

Els partits a l'esquerra del PS han de reflexionar sobre els darrers sis anys i reforçar les mobilitzacions de la joventut i els treballadors per resoldre la precarietat, l'especulació immobiliària, la crisi ambiental i l'opressió estructural. És urgent una renovació de l'esquerra tradicional i aquest procés pot haver començat.

Extractes del balanç del MAS, Movimento Alternativa Socialista de Portugal, en comitè d'enllaç amb la UIT-QI

* *Geringonça*: expressió portuguesa per anomenar l'anterior aliança política entre el Partit Socialista (PS), el Bloc d'Esquerra (BE) i el Partit Comunista (PCP).

(ve de pàg 21 Abolició esclavitud)

fonamental de la majoria negra del país a la seva història, cultura i desenvolupament econòmic i social.

**Visca el 9 de febrer: Dia de l'Abolició de l'Esclavitud!
Continuem sembrant els palmells de la llibertat!**

Per organitzacions antiracistes, feministes i d'esquerra, de República Dominicana Moviment Socialista de Treballadores i Treballadors (MST); Comitè per la Unitat i els Drets de la Dona (CUDEM); Junta de Prietes Haitians RD; Moviment de Dones Sociopolítiques Mamá Tingó...

¹ *Batey* (voz tahína) es una unitat d'habitatges nascudes a partir d'un ingeni sucrer

Nicaragua

Mor a la presó, Hugo Torres, heroi sandinista

Indignant. Condemnable. Les paraules no poden contenir tot l'odi a la criminal responsabilitat de l'infame dictador Daniel Ortega sobre la mort d'Hugo Torres, excomandant de la revolució de 1979.

L'heroi sandinista va morir el 12 de febrer als 73 anys, després de més de dos mesos en què la dictadura va mantenir ocult el seu parador físic i la

seva condició de salut. Des de mitjan desembre es desconeixia el parador d'Hugo Torres a la presó El Chipote, on estava malalt de gravetat.

Torres estava detingut des de juny de 2021 amb centenars de presos polítics opositors a la dictadura de Daniel Ortega i Rosa Murillo.

Hugo Torres era considerat a Nicaragua com un dels herois de la revolució popular que va enderrocar el 19 de juliol de 1979 la dictadura d'Anastasio Somoza. Ara estava empresonat, sota la falsa acusació de «traïdor a la pàtria», per oposar-se políticament al règim d'Ortega.

Hugo Torres, al 1974, va arriscar la seva vida dirigint una operació militar per alliberar un grup de presos polítics de la dictadura somocista, entre ells a Daniel Ortega. Durant la revolució va ser conegut com el «comandant un». Va participar també de la famosa presa del Palau Nacional, al 1978, al costat d'Edén Pastora («comandant zero») i Daura Téllez.

Als anys vuitanta va ser condecorat i nomenat general de brigada a l'Exèrcit de Nicaragua, del qual es va retirar al 1998. Després d'abandonar l'FSLN, va ser vicepresident del Moviment Renovador Sandinista (MRS) i actualment era vicepresident de la Unió Democràtica Renovadora (UNIM), una organització política en la qual hi ha diversos dels exdirigents sandinistes i altres forces socials d'oposició.

Fem responsable la dictadura d'Ortega-Murillo de la mort de l'excomandant sandinista Hugo Torres. Aquest nou crim no pot quedar impune. Els pobles del món han de condemnar aquest fet i reclamar justícia i llibertat per tots els presos polítics de Nicaragua.

Les persones detingudes per raons polítiques i diverses organitzacions de drets humans, feministes i d'esquerra denuncien els aïllaments i la desatenció mèdica durant molts mesos, la qual cosa constitueix una forma de tortura. Així han provocat la mort a Hugo Torres.

Sota la mateixa acusació que tenia Hugo Torres de «traïdor a la pàtria» i «sedició», acaben de condemnar a 15 anys de presó a Dora Téllez, una altra excomandant de la revolució, i a 10 anys al jove lluitador Yader Parajón, entre altres.

Sota les mateixes condicions serà jutjat Víctor Hugo Tinoco, també excomandant de la revolució.

Des de la UIT-QI exigim l'immediat alliberament de totes les persones empresonades per raons polítiques. Oposar-se a la violació de les llibertats democràtiques per part de la dictadura burgesa d'Ortega i Murillo no és un crim, és el deure de tot el poble treballador nicaragüenc. Fem una crida a tota la militància d'esquerra, socialista, democràtica, de Llatinoamèrica i el món a rebutjar les farses judicials davant les ambaixades i consolats de la dictadura orteguista. Exigim la ruptura de relacions diplomàtiques amb la dictadura i organitzem la solidaritat internacional amb el poble explotat de Nicaragua.

Llibertat ja per a Dora María Téllez, Víctor Hugo Tinoco, Ana Margarita Vijil, Yader Parajón, Léster Alemany, Muhamar Gual i totes les persones empresonades i sotmeses a tortures per dissentir de la dictadura!

14/02/2022

Unitat Internacional de
Treballadores i Treballadors-
Quarta Internacional (UIT-QI)

Nicaragua

17/02/22. Reproduïm extractes de la campanya unitària internacional per l'alliberament de Dora María Téllez, ex comandant sandinista, i altres presos polítics sota el règim dictatorial de Daniel Ortega a Nicaragua.

El matí del 13 de juny del 2021, va ser detinguda Dora María Téllez; heroïna de la revolució sandinista a finals dels anys 70's. Al costat de Dora María, també va ser capturada Ana Vijil, integrant del Moviment Renovador Sandinista.

L'1 de febrer de 2022, es van reprendre els judicis contra 36 presos polítics que van ser detinguts el juny de 2021, considerats perillosos per al govern dels Ortega, entre ells, Dora María Téllez i el líder estudiantil Lesther Alemán, que va enfrontar públicament Daniel Ortega durant l'aixecament de l'any 2018, després que el govern sandinista implementés un pla d'ajustaments dictat pel Fons Monetari Internacional. Entre aquests plans, es va impulsar un atac al sistema de pensions que va provocar un aixecament popular encapçalat per joves universitaris al crit «amb els avis no» (...) saldo de 300 assassinats, mil persones ferides, 115 presos polítics i 70 mil més, a l'exili.

Llibertat immediata per a la ex comandant sandinista

Dora María Téllez i demés presos polítics

El 3 de febrer, Dora María i Lesther Alemán, van ser sentenciats a 15 anys de presó sota els delictes de «menysteniment de la integritat nacional» i «conspiració». (...) ens indigna i plena de ràbia, així com el tracte inhumà (...) que s'ha donat als presos polítics, pallisses, tortura i faltes al degut procés. (...) en la seva detenció, Dora María va ser copejada. Ahora, Ana María Vigil, també ha estat condemnada (...) Els judicis s'han realitzat a porta tancada, amb total hermetisme, dins de les masmorres on el govern capitalista de Daniel Ortega té segrestats tots aquells que ell considera «opositors», (...) perquè no es filtrin imatges (...) que evidencien el deteriorament físic i emocional en què es troben, producte de la tortura que estan patint.

Per aquesta raó, organitzacions socials, polítiques, sindicals, estudiantils, així com persones solidàries amb la causa del poble nica contra la dictadura dels Ortega i el FSLN, exigim que s'organitzi una comissió internacional per visitar i documentar les condicions en què es troben les i els presos polítics a Nicaragua, el seu estat de salut físic i mental, que el govern nica retiri totes les acusacions contra els presos polítics i siguin posats en llibertat.

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: ES64 2100 3459 3821 0022 0515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

✉ LUCHAI@TELEFONICA.NET

📷 [LLUITA.INTERNAZIONALISTA](https://www.instagram.com/LLUITA.INTERNAZIONALISTA)

🗣️ [@LUCHAI](https://www.facebook.com/LUCHAI)

📺 [@LINTERNACIONALISTA](https://www.facebook.com/LINTERNACIONALISTA)

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

